

**Magiczny
Kraków**

Generał Zygmunt Zieliński. W 100. rocznicę śmierci

2025-03-23

W pałacu Krzysztofory na wystawie stałej w ramach cyklu „Widok na krakowian” od 14 marca do 3 czerwca prezentowane są osobiste pamiątki związane z postacią generała Zygmunta Zielińskiego. W kwietniu tego roku przypada 100. rocznica śmierci tego zasłużonego dowódcy.

Kim był zatem Zieliński, dwukrotny kawaler Orderu Virtuti Militari, czterokrotnie odznaczony Krzyżem Walecznym, jeden z nielicznych wojskowych, który w okresie międzywojennym został awansowany do stopnia generała broni oraz otrzymał najwyższe polskie odznaczenie państwowe, Order Orła Białego?

Zygmunt Zieliński urodził się 1 sierpnia 1858 r. w Rzeszotarach. Pochodził z rodziny szlacheckiej. Służył w armii austro-węgierskiej przez 36 lat, awansując do pułkownika. W 1914 r. wstąpił do Legionów Polskich, gdzie dowodził 2 Pułkiem Piechoty, walcząc z Rosjanami w Karpatach i Galicji. Jego oddziały wyróżniły się w bitwie pod Rarańczą. Był cenionym dowódcą, który dbał o swoich żołnierzy. W 1915 r. został komendantem Grupy Legionów Polskich, a potem dowodził III Brygadą Legionów. Po przysiędze w 1917 r. objął dowództwo Polskiego Korpusu Posiłkowego i awansował na generała majora. Po 1918 r. służył w Wojsku Polskim, dowodził 3 Dywizją Piechoty Legionowej, a później 3 Armią w wojnie polsko-bolszewickiej. W 1920 r. przyczynił się do zwycięstwa nad bolszewikami. W 1922 r. awansował na generała broni. Zmarł 11 kwietnia 1925 r. i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Zieliński zyskał powszechne uznanie, był wielkim patriotą, znanym z prawości charakteru, kierował się prostymi zasadami etyki, z których najważniejsze były honor i umiłowanie ojczyzny. Ze świadectw, wspomnień, własnych zapisków generała wyłania się osobowość, którą cechowała prostota i skromność osobista. Jego działania zazwyczaj wyróżniały rozsądek i zimna krew. Należał do najpopularniejszych postaci w Wojsku Polskim, mimo że o tę sławę nigdy nie zabiegał.